

JEESUS KRISTUS OPETTAJANA JA KUNINKAANA

Pekka Ervastian esitelmä 14.4.1933

Jeesus Kristus on meidän maapallomme henkinen kuningas. Tosin ei vielä tunnustetusti, ei näkyväisesti, ei muodollisesti. Hänen kuninkuutensa on näkymättömissä. Se on jossain ylhäisissä taivaissa, ei vielä täällä maan päällä. Niinkuin ihmisen korkeamman minä suhde on hänen maalliseen personallisuuteensa, samanlainen on Jeesus Kristuksen suhde tähän maapalloon. Niinkuin meillä ihmisillä on personallinen minä, joka päivätajunnassa kulkee omia teitään, kulkee aivan poissa Kristuksen tieltä, niin on myöskin meidän maapallomme vielä kokonaisuudessaan, niinkuin tiedämme, ulkopuolella Kristuksen tajuntaa – nimittäin itse toisen tajunnan ajelehtimäna vielä. Me olemme nimittäneet tätä maapallon alempaa minää Saatanaksi, ja olemme sanoneet, että Jeesus Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi. Nyt on ihmisen suhteen niin, että ihmisellä kun on korkeampi minä, niin se on kuitenkin yhtä personallisuuden kanssa. Se on personallisuuden takana ja sillä on lujat siteet personallisuuteen. Sillä on monta personallisuutta pujotettuna muistinsa siteeseen ja se on todellisuudessa vastuussa kaikista personallisuuksistaan sentähden, että meidän korkeampi minämme on kuitenkin kaikkien takana ja elähyttää kaikkia. Ja sentähden meistä myöskin voi tuntua, että meillä on aina lähempänä oma korkeampi minämme, kuin maapallolla kokonaisuudessaan on Kristus, joka nyt on sen korkeampi minä. Ja siinä on jotain

perää siinä tuntemuksessa, ja meidän täytyy tehdä itsellemme selväksi, kuinka on todella olemassa ero ihmisen ja maapallon – ihmisyksilön ja tuon maapallon, joka silloin ennen kaikkea on ihmisten summa – välillä. Kun ajattelemme ihmisen korkeampaa minää, silloin muistamme, ymmärrämme ja tiedämme, että ihmisen korkeampi minä, se minuus, joka elähdyttää hänen personallisuuttansa ja on sen minuuden takana, että se ei ole suinkaan vielä täydellinen, mutta sehän juuri pyrkii inkarnationien välityksellä täydellisyyteen. Se kulkee tietä jumalallista täydellisyyttä kohti. Tosin on sen takana se todellisuus, jota nimitämme ihmisen sisimmäksi itseksi eli atmaksi, ihmisen monadiksi – niinkuin välistä myöskin nimitetään, kun tehdään eroa niistä eri ilmennyksistä, mitkä ovat korkeuksissa olemassa. Monadista eli ihmisen sisimmästä itsestä sanotaan, että se on täydellinen, se on Jumalan Poika, yhtä Isän kanssa, ja sentähden täydellinen. Sisimmässä itessään on ihminen siis täydellinen. Kuinka hän voisi muuten tulla täydelliseksi, jollei hänessä ole jotain täydellistä. Meidän kaikista korkein itsemme on jumalallista alkuperää; se on Jumalan Poika meissä ja se on omalla tasollaan täydellinen. Mutta meidän inhimillinen minuutemme on sitä varten olemassa, että se tulisi yhdeksi tuon täydellisen kanssa, joka on jokaisen ihmisen takana, joka on yhtä Isän – ja joka on yhtä Jeesus Kristuksen – ja kaikkien täydellisten olentojen kanssa. Mutta se sisäisin, Jumalan Poika, meissä ei ole tietoinen itsestään missään muualla kuin kaikista korkeimmassa omassa kodissaan, ei ollenkaan ilmennyksen maailmassa, ja sentähden on sen elämän kulku ilmennyksen maailmassa tulla tietoiseksi omasta täydellisyydestään, että se on Jumalan Poika, että se on täydellinen. Se on täydellinen, mutta sen täytyy myöskin osata toimia täydellisesti. Sentähden on inkarnationien pitkä sarja, ja yksi semmoinen pitkän pitkä

kohta, pitkä pasaashi tässä pitkässä evolutioniketjussa on minuuden luominen ja sen täydellistyttäminen. Inhimillinen minuus syntyy ja tulee täydelliseksi yhtymällä omaan sisimpään monadiinsa, tehden sen samalla tietoiseksi ilmennysten maailmassa. Meillä on siis ihmisinä tämä suhde: meillä on minuus takana, joka on hyvä kyllä, johon paha ei voi ylettyä, mutta se ei ole täydellinen, eikä osaa toimia. Se on oppimassa täydellistä olemista. Ja meidän personallisuutemme taas on se epätäydellinen, vaillinainen syntinen – niinkuin on tapana sanoa, – syntinen välikappale, jonka avulla minuutemme kulkee täydellisyyttä kohti. Minuutemme siis aina näkee ihanteeseen ja personallisuuden pelastus alkaa siitä, että sekin osaa nähdä minuuteen ja sen kautta täydellisyyteen.

Mutta maapallon laita on aivan toinen. Maapallon alempi minä on – niinkuin olemme koettaneet esittää – erään korkeamman, erittäin korkean jumalallisen olennon personallinen ilmennys, jonka hän on ottanut päälleen erikoista tehtävää varten, nimittäin valmistukseksi meille ihmisille elämän koulun. Tällä meidän maapallomme personallisella minällä, jota voimme nyt nimittää Saatanaksi, ei ole mitään korkeampaa minää silloin kun se on Saatanan vallassa ja niin kauan kuin se on Saatanan vallassa sillä ei ole mitään korkeampaa minää, sillä se korkeampi minä, mikä on Saatanalla itsellään, sen hän on peittänyt ja on naamion takana ja on omassa maailmassaan, eikä sinä itse korkeana jumalolentona ole maapallon minä. Hän on siinä vain kuin oma itsensä. Sentähden voisimme häntä kuvata semmoisella kolmiolla, jonka kärki on jossain ylhäällä. Se on hänen korkeampi minänsä, jolla ei ole mitään tekemistä tämän suuren tajunnan kanssa, jota on sanottu personalliseksi tajunnaksi ja jota voimme kuvata sillä tavalla, että jos Saatanana on takana kolmiona tuolla ylhäällä, tämä personallisuus on neliönä. Alempi minä on maapallon johtaja, kiusaaja, hyvän ja

pahan tiedon puu, joka ohjaa vieläkin tätä maapalloa. Saatana korkeampana minänä ei ole koskaan ollut välittömästi tekemisissä maapallon kanssa. Hänen alempi minänsä on riittävän viisas sitä varten. Mutta sitten kun maapallo sai oman korkeamman minänsä Jeesus Kristuksen kautta, niin tässä on silloin täydellinen korkeampi minä. Se ei ole niinkuin ihmisten korkeampi minä, joka vasta pyrkii täydellisyyttä kohti, vaan se on täydellinen. Se on korkeampi minä, jonka ei tarvitse mitään epäroidä sinne tai tänne, eikä kulkea harhaan. Se on ehdottomasti viisas, täydellinen, jumalallinen minä. Se on Jumalan Poika, joka on kaikessa takana. Se on ilmenneenä tässä maapallon korkeammassa minässä Jeesus Kristuksena, ja nyt Jeesus Kristus korkeampana minänä on takana kuin yläilmoissa, jota voisimme kuvata kolmioksi, mutta jonka kärki on alaspäin, sillä hänen oma ----- tietoisuutensa ei ole vallalla täällä maan päällä, vaan meillä on se suhde, että korkeampi minä on aivan itsetietoinen, ja samoin on myöskin alempi ----- Saatana itse jumalallisena olentona on erinomaisen hyvissä väleissä maapallon korkeamman minän eli Jeesus Kristuksen kanssa. He voivat yhdessä sommitella asioita, mutta ei millään oikullisella, saatanallisella tavalla, vaan ikuisen, jumalallisen viisauden mukaan. Ja Jeesus Kristus on siis maapallon korkeampana minänä, ja sentähden sanotaan syystä – ja se todellisuudessa näkyikin – sillä tavalla, että hän on ristiin naulittu tässä meidän maapallomme päänä. Sentähden on kyllä oikea tuo vanha astronominen symboli, joka kuvaa maapallon pallona ja ristin sen yläpuolella, sillä kun katselemme todellisuuksia täällä, niin se itsetietoinen ja jumalallinen minä, jota sanomme Saatanaksi ja joka hallitsee vielä tätä maapalloa, se asuu tuolla pallon sisällä. Saatanan alempi minä on tuossa pallossa, sen keskellä, sen keskipisteenä; tai sen minän koti, ei yksi personallisuus, vaan äärettömän suuri

joukko eläviä henkiolentoja ja niiden johtajia. Ne asuvat maapallon sisällä, ja sen sisästä kasvaa siis hyvän ja pahan tiedon puu, se elämän koulu, jossa kaikki käymme. Ja maapallon korkeampi minä eli Jeesus Kristus on aivan ristiin naulittuna tässä maapallon ympärillä, maapallon pinnalla ja siis niinkuin voisi sanoa maapallon taivaassa, jollain tavalla korkealla yläilmoissa. Ei paikallisesti, että voisi sanoa, että hän näkyy olevan Suomen päällä tai Palestiinan päällä, vaan sillä tavalla, että se on toisen maailman asia, eikä kuulu tähän fyysilliseen legaliteettiin. Sen pallon ympärillä siis jollain ihmeellisellä tavalla, mutta kuitenkin, että se on kuin avaruudessa täällä ja ristiin naulittuna, ja niin korkeassa taivaassa – minä en tarkoita erikoisesti aineellisesti korkeassa taivaassa, vaan henkiseltä tajunnan puolelta, – että meidän tajuntamme ei ilman muuta siihen ylety. Todellisuudessa voimme kyllä sanoa, että Jeesus Kristus on ristiin naulittuna meidän eetterimaailmassamme. Hän on kuin tullut tänne maapallolle ja ristiin naulittiin täällä fyysillisesti, mutta sen jälkeen hän on naulittuna eetterimaailmassa, ja siinä eetterimaailmassa on tuo ihmeellinen risti, jossa on maapallon korkeampi minä ristiin naulittuna samalla tavalla kuin ihmisen korkeampi minä on ristiin naulittuna omassa persoonallisuudessaan, aineellisuudessaan, niin on Jeesus Kristuskin. Ja hänen tajuntansa on tuossa omassa minässään, joka on maapallon korkeampi minä. Se on hänessä kuin aura, joka ympäröi maapalloa, kuin suuri symboli, joka syleilee maapalloa. Ja kuitenkin se on samalla kuin kolmio, jonka kärki on alaspäin suunnattuna maapalloa kohti – vaikka jokaista ihmistä kohti, niinkuin Jeesus itsekin sanoo, että kun Ihmisen Poika tulee, niin se on kuin pitkäisen tuli, kuin ukkosen salama, joka tulee idästä länteen. Sillä tavalla on Jeesus Kristus selittänyt maapallon korkeamman minän tulemuksen jokaisen ihmisen luo. Se on kuin salama, tuli, joka

tulee karkean ihmisen sisään, mutta sen takana on semmoinen tajunnan taivas, jolla ei ole mitään mittoja. Se ei siis asu maapallon sisässä. Samalla tavalla meillä on alempi minä, joka asuu meidän ruumiissamme, joka asuu pyöreän osan, pään, sisällä, ja meidän korkeampi minämme on sen ulkopuolella. Se on kuin aurassa ja vieläpä senkin ulkopuolellakin, mutta joka tapauksessa siis persoonallisuuden ulkopuolella. Ja niin myöskin kaikki ne ihmeelliset enkelijoukot, jotka palvelevat täällä maapallollamme pahan valtaa – käyvät pahan asioilla ja opettavat meille hyvää ja pahaa, jotka ovat siis järjestäneet täällä elämän hyvän ja pahan tiedon kouluksi, – kaikki ne joukot asuvat pyöreän pallon sisällä. Niinkuin persoonallisuutemme asuu päässä, niin nämä laajat enkelijoukot asuvat maapallon sisällä ja niiden vaikutus käy sieltä keskipisteestä ulos, ja ylemmän, korkeamman minän vaikutus on siis estetty vielä ilman muuta tulemasta. Se ei vielä laskeudu kuin armon sateena alas taivaista, vaan voi pujahtaa jonkunlaisena salamana jonkun yksilön luo. Se on tuolla ylhäällä maapallon ulkopuolella vielä, ja mahdollisesti – en tiedä – voisi olla niin, että sitten joskus on saatava sijaa maapallon sisällä joillekuille toisille joukoille. Niinkuin ihmisenkin sisällä täytyy syntyä aivan uusia joukkoja – uusi minä, – niin mahdollisesti täytyy tapahtua maapallollekin. Minä en nyt tiedä, täytyykö meidän ajatella silloin niin, että kaikki joukot, jotka asuvat siellä, muuttavat pois ja toiset astuvat sisään, vai niin, että he saavat heittää pois mustat kaapunsa ja astua valkoisina esiin. Joka tapauksessa on meidän maapallomme erinomaisen hyvä kuva siitä, mitä ihmisessä – – – – –, vaikka maapallossa kaikki on niin paljon enemmän itsetietoisempaa kuin yksilöllisessä ihmisessä on kaikki itsetiedottomampaa.

Ja korkeampi minä on jokaiselle ihmiselle hänen salainen kuninkaansa ja on joskus tuleva hänen todelliseksi kuninkaak-

seen. Kun ihminen vihkiytyy korkeampaan elämään, hän tunnustaa juuri korkeamman minänsä kuninkaakseen, ja hän ei voi päästä siihen ilman niiden Kristusvoimien apua, jotka vaikuttavat siinä. Ne heräävät hänessä, ja sitten hän jonkun pitemmän tai lyhyemmän kehityksen perästä tunnustaa korkeamman itsessään kuninkaaksi. Ja sillä tavalla on käyvä joskus maapallollekin. Mutta, niinkuin olemme huomauttaneet, se riippuu meistä ihmisistä, tämän maapallon ihmiskunnasta juuri, kuinka paljon se tahtoo syntyä uudestaan Kristuksessa ja ottaa vastaan Kristuselämää. Sitten kun ihmiskunta osaa tunnustaa Kristuksen kuninkaakseen, sitten elämä maapallollamme myöskin muuttuu aivan toisenlaiseksi. Sentähden Jeesus Kristus ei voi olla heti ehdottomasti kuningas meille, vaan täytyy olla ensin opas ja opastaa ensin tuota omaa kuninkuuttaan kohti. Ja se opas on annettu meille evan geliumeissa, niissä pyhissä kirjoissa, jotka kertovat hänen elämästään, työstään ja opetuksistaan. Ja se opas, mikä ihmisillä ennen oli, ennen Jeesus Kristusta, tässä näkyväisessä muodossa, se opas tai ne oppaat, olivat kaikki entiset suuret uskonnot, tietäjät, viisaat ja profeetat. Ne kaikki opastivat ihmistä silloin Kristuksen luo. Mutta se opetus ja johdatus ei ollut yhtä välitön kuin Jeesus Kristuksen antama, sentähden että sen vanhan opetuksen täytyi viedä ihmistä ulos, ihmisen täytyi itse päästä itsestään ulos, voidakseen nähdä Kristuksen. Mutta nyt täytyy hänen mennä itseensä sisään ja silloin hän voi nähdä Kristuksen. Kristus toisin sanoen voi syntyä hänen päivätajunnassaan, jota vastoin ennen ei voinut syntyä muulla tavalla kuin toisessa, salaisessa tajunnassa, jolloin hän oli ruumiistaan ulkona. Kristus oli silloin siksi kaukana, niinkuin sanomme, ihmiskunnasta ja tästä planeetasta, että päivätajunnassa ei voinut kukaan ihminen häntä nähdä – puhuaksemme konkreettista kieltä. Mutta Jeesuksen elämän ja kuoleman

jälkeen on Kristus siksi lähellä ihmiskuntaa, että voimme päivätajunnassamme kohdata Jumalan Pojan. Se on se ihmeellinen ero.

Sentähden kysymme: millä tavalla Jeesus Kristus nyt sitten opastaa meitä Kristuksen luo? – Ja kun siihen vastaamme, että: evankeliumien välityksellä, – niin tämä merkitsee, että meidän täytyy siis ennen kaikkea tutkia evankeliumeja ensin; niitä kaikkia evankeliumeja, löydettyjä ja vasta löydettäviä, jotka kertovat jotain Jeesus Kristuksen elämästä ja opetuksesta. Ja silloin emme saa tyytyä mihinkään epämääräisyyksiin. Kristikunta on pysähtynyt hyvin suureen epämääräisyyteen. Se on päässyt selville kyllä, että täytyy seurata Kristusta, jos tahtoo olla kristitty, mutta se ymmärtää tämän Jeesuksen Kristuksen seuraamisen omalla epämääräisellä tavallaan, määrää itse hengessään, mitä on kulkeminen Kristuksen jäljessä. Se on siepannut jotain oikeata tunnelmaa, mutta ei ole sillä tieteellistä varmuutta. Sentähden kristikuntamme seuraa Jeesus Kristusta milloin niin ja milloin näin. Se on päässyt selville Kristuksen hengestä. Se on vanhurskautta ja rakkautta, mutta itse määrää, mitä ne ovat. Ja se saa heidät hyvinkin ihmeellisiin tekoihin välistä. Vanhurskaus voi vaatia, että toiset, toisella tavalla ajattelevat on pelastettava kadotuksesta polttamalla hiljaisella tulella esimerkiksi. Voimme kyllä ajatella Kristuksen rakkautta, mutta sanomme, että se voi vaatia meiltä, että nyt tapamme vihollisia, rikollisia ja teemme kaikenlaista semmoista oikeuden ja rakkauden nimessä, jota oikeastaan emme tee yksilöllisinä olentoina. Emme tapa toista ihmistä, tuntematta hirmuisia omantunnon tuskia ja tietämättä, että olemme vastuussa yhteiskunnallisten lakien edessä. Mutta kuitenkin Kristuksen rakkauden ja vanhurskauden nimessä ihmisiä kyllä voidaan saada käymään julmia sotia, ajatellen että se on Kristuksen palvelemista. Tämän olemme nähneet pitkin kristikunnan

historiaa, ja tämä kaikki riippuu siitä, että me ihmiset olemme itse määrälliset, mitä on kulkeminen Kristuksen hengessä. Meidän pitäisi asettua sille nöyrälle kannalle, että tunnustaisimme, ettemme voi tietää mitään etukäteen, mikä on Kristuksen seuraaminen. Meidän täytyy ottaa selville ja tutkia, mikä on se oikea henki, ja meidän täytyy heti ruveta silloin tutkimaan evankeliumeja ja Matteuksen evankeliumia ensimmäisenä, ja huomata silloin, että Jeesus kulki ympäri ja saarnasi ja sanoi: ”muuttakaa mielenne ja tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt“, – eikä jäädä siihen sitten, vaan hyvin pianhan tulee hänen elävä esityksensä siitä, mitä on hänen seuraamisensa. Siitä ei ole kristikuntamme välittänyt, eikä ole seurannut vuorisarnausta, mutta ei ole tunnustanut liioin, että: katso laupias Jumala, minä en ole kristikunta, en seuraa sinun poikasi ääntä. Se ei ole uskaltanut tunnustaa sitä, vaan on lyönyt rintoihinsa: koetan seurata sinua; olen syntinen ja huono, armahda nyt. Ja se ei ole malttanut sitten ottaa selvää, mitä Jeesus Kristus itse on sanonut, mitä hänen seuraamisensa on. Sillä meidän hämmästyksemme on rajaton, kun tulemme tutkiessamme Matteuksen evankeliumissa vuorisarnaan ja kuulemme, mitä neuvoja ja käskyjä Jeesus antaa. Hän sanoo käskyssään esimerkiksi, että: ”vanhoille sanottiin: älä tapa, mutta minä sanon: älä suutu, älä vihastu“. Sen kun kristikunta olisi huomannut, se olisi hävennyt koko tappamishommaa, joka Jeesus Kristuksen mielestä on ihan hullua. Kaikki tietävät sen ilman muuta. ”Mutta kuulkaa,“ sanoo Jeesus Kristus, ”älkää suuttuko, älkää vihastuko mistään syystä, sillä se saa paljasta pahaan aikaan maailmassa.“ Ja sillä tavalla me jatkamme sitten lukuamme, luemme vuorisarnausta ja huomaamme kaikki Jeesuksen käskyt. Ja me huomaamme, että evankeliumeja onkin ensin luettava, että todella saamme kiinni juuri tämmöisistä Jeesuksen siveellisistä neuvoista. Sillä kun on kysymys

seuraamisesta, ei se ole hiljalleen istumista ja uskomista asioihin, että esimerkiksi joku sanoo, että taivas on aina punainen. Ei se ei ole semmoista hassutusta. Se on yhdentekevää, kummoinen taivas on. – ”En minä semmoista kysy, vaan kun seuraat minua, tee mitä minä olen käkenyt, elämisessäsi, olemisessäsi, jokapäiväisessä elämässäsi; silloin seuraat minua.“ – Ja sitä varten on Jeesus Kristuskin siis antanut erilaisia nimenomaisia neuvoja, käskyjä, osviittoja pitkin evankeliumeja. Ymmärrämme, että nämä meidän täytyy kirjoittaa muistiin. ”Minun ensimmäinen tehtäväni on ostaa pieni muistikirja ja kirjoittaa muistiin, mitä Jeesus on käkenyt, ja kirjoittaa, mitä olen tehnyt.“ Siinä on Jeesuksen seuraamisesta. – Ja sitten kun ihminen on seurannut tällä tavalla Jeesus Kristusta oppaana, sitten hän uudestaan alkaa lukea evankeliumeja ja silloin käy hänelle kuin jossain evankeliumeissa myöskin sanotaan, että Jeesus avasi opetuslastensa silmät, että he osasivat lukea kirjoituksia. Hän avasi siis niiden silmät, jotka häntä seurasivat – ei toisten silmiä, jotka eivät tahdo seurata Jeesusta jokapäiväisessä elämässä, niitä ei aukaistu. Ainoastaan sen ihmisen silmät, joka ensin opetuslapsena seuraa mestaria, kuin aukenevat ja hän osaa lukea kirjoituksia. Ja silloin hän lukee evankeliumeja uudestaan ja huomaa, että niissä on äärettömän ihmeellisiä asioita kerrottuna, ja luultavasti tekee jonkin kokemuksen. Ja sitten hän huomaa, että evankeliumeissa heti alussa – niin paljon kuin hän nyt ymmärtää – kerrotaan hänen omaa historiaansa. Ei kerrota vain yhden Jeesus Natsarealaisen historiaa, vaan tässä kerrotaan ”minun omaa historiaani“. Hän hämmästyttävästi sanottomaksi, kun lukee evankeliumissa omaa elämäänsä. Ja nyt silloin riippuu siitä onko ihmisellä vanha hyvä karma takana, että hän on ennen etsinyt totuutta ja saanut jotain, vai onko hän ensimmäistä kertaa totuudenetsijä, sillä kun hän on lähtenyt nyt Jeesusta

seuraamaan, hän tekee joko sen kokemuksen, että hänessä vanha tieto herää ja muinaisuudessa hankittu tieto herää, tai sitten nyt tekee ensimmäistä kertaa jonkun suuren ja ihmeellisen kokemuksen. Jos hän tekee ensimmäistä kertaa suuren ihmeellisen kokemuksen ja sitten lukee evankeliumeja, hän huomaa, että se, mitä kerrotaan Jeesus Kristuksen syntymästä, on juuri totta hänen itsensä suhteen henkisesti eli sielullisesti. Hän huomaa, että hänhän on nyt ollut aivan kuin Josef ja Maria. Sisässään hän on ollut kuin Maria; pyrkinyt kaikkea puhtautta ja kauneutta kohti, ja niin, että se mitä hän tuntee Josefiksi, miehinen järkensä, on kohteliaana ja kunniakkaana pysynyt loitolla. Se ei ole hypännyt hänen silmilleen, kun hän on tahtonut olla – ja pyrkinyt puhtauteen ja kauneuteen, vaan on vetäytynyt kohteliaana syrjään ja ihmetellyt. Mielestään se on vanhempi kyllä tuo järki, arvostelukyky, kuin se on ihmeellinen sielu, joka on kuin kaunis nuori tyttö, joka yht'äkkiä uskoo kaikkeen puhtaaseen ja kauniiseen. Tuo järki, paljon elänyt ja nähnyt, hämmästy, eikä uskalla sanoa mitään. Se ei arvostele, vaan hämmästy, että sielussa puhkeaa nuoren tytön puhdas kaipaus. Järki lähtee syrjään ja poistuu. Sitten kyllä tulee riemukas hetki, että järjelle sanotaan: se on sinun omasi tuo, älä pelästy, yhdy siihen. Järki pelästyy: kuinka minä uskaltaisin olla yhtä tuon puhtaan, nuoren tytön kanssa. Minä olen mies, joka olen paljon kokenut. – Mutta tulee hetki, jolloin kuin järjelle puhuisi jumalallinen ääni: älä pelkää. Ja silloin järki tunnustaa tuon sielun omakseen ja auttaa sitä kaikella ajatuksellaan. Nyt se järki myöskin viisastuu uudella tavalla, ja puhdas sydän saa kuin voimaa ja tukea, suojelusta tuolta järjeltä, sillä sen järki silloin huomaa, että tuota ihanaa kukkaa ei ole jätettävä maailman tallattavaksi, vaan sitä on suojattava, että se voi puolustautua ja taistella maailman arvosteluja ja epäilyksiä vastaan. Se on suojattava tuo hieno

ruusu sydämessä. Ja sitten, kun se on tapahtunut, että järki on antanut itsensä tuolle hienolle, puhtaalle sielulle, aivan kuin joku mies uskaltaa tunnustaa omakseen jonkun naisen, silloin tapahtuu semmoinen ihmeellinen, taivaallinen tapahtuma, että syntyy lapsi, ja se lapsi on Kristus. Kristus syntyy ihmisen sisällä, ihmisen sydämessä tai sielussa. Pieni lapsi syntyy. Usein ihminen itse näkee sen, saa ensimmäisen kerran – jollei ennen – semmoisen selvänäköisen kokemuksen, että hän näkee kantavansa lasta. Ja voimme ymmärtää, jos me olisimme maailman miehiä, emme puhuisi, kauhistumme sitä. Me olemme ruumiillisesti miehiä, me olemme tulleet raskaiksi lapsesta, meillä on lapsi sydämellämme. Mutta jumalallisissa asioissa kaikki on ihmeellistä. Sentähden ihminen silloin, jos se tapahtuu ensimmäistä kertaa, että hän on tullut vasta siihen kohtaan, että Kristus syntyy hänessä, hän tekee usein tämän laatuksen kokemuksen, että hän näkee sisässään sen syntymähistorian. Siinä on Maria ja Josef ja Kristuslapsi. Itsestään hän ei tiedä mitään. Hän voi nähdä joitakin mestareita tai opettajia ikäänkuin todistamassa, että lapsi on syntynyt. Ja joka tapauksessa, vaikka tapahtuisi niin, sitä voidaan kuvata toisellakin tavalla. En tahdo kuvata sillä tavalla, vaan tällä tavalla, joka on yhtäpitävä evankeliumien kuvauksen kanssa. Joka tapauksessa ihminen tietää ———— esimerkiksi nukkuessaan ———— se on vain ennustus ———— esimerkiksi, jos Kristus syntyy. Mutta todellisuudessa ei ole se vielä tapahtunut. Siinä ei ole sitten enää symbooleja, vaan he ovat todellisuuksia hänen päiväajunnassaan. Sitten hän tahtoo kulkea eteenpäin. – Tahdon huomauttaa tässä välillä, että jos ihmisellä on hyvä karma takanaan, ennen on etsinyt, ponnistanut, löytänyt ja saanut, silloin hänelle luultavasti tulee joko perätysten kokemuksia – ei niin perätysten, että esimerkiksi päivä vaan on niiden väliä, voi olla vuosia väliä – tai yhdessä

monta kokemusta yht'aikaa. Jos esimerkiksi sanotaan, että ihminen on ennen edellisessä elämässään kokenut tämän Kristuksen syntymän itsessään, niin se ei tapahdu enää samalla tavalla tässä elämässä nyt, vaan se tapahtuu enemmän symbolisella tavalla, kuitenkin aivan realistisesti. Mutta se ei tapahdu niin, että se kuvaus on kuin evankeliumissa kuvataan, vaan esimerkiksi sillä tavalla, että ihminen vaan on tietoinen siitä, että hän on ainakin kaksi, nimittäin oma itsensä jonakin näkymättömänä todellisuutena ja sitten oma personallisuutensa. Mutta siihen liittyy myöskin aina se kokemus, että toiset ihmiset ovat myöskin personallisuuksia, semmoisia, jotka ovat häneen samassa suhteessa kuin hänen oma personallisuutensa. Hän toisin sanoen näkee ainakin, kuinka – yhdessä kohden – hänessä itsessään on sekä niin sanottu hänen oma personallisuutensa, että sitten joku toinen personallisuus. Hän asuu niissä molemmissa; hän asuu toisessa ja toisessa. Hän melkein ihmettelee sitä silloin, että hän nimittää tuota toista personallisuutta omakseen. Hän ehkei yhtään ymmärrä, mikä on siihen syynä. Kuinka se on mahdollista, – hän ajattelee, – että nimitän tuota omakseni. Eihän se ole omani enemmän kuin tuokaan. Minä olen molemmissa. Hänen täytyy nähdä ainakin niin paljon. Hän voi nähdä myöskin kokonaisen joukon, ja jokainen on hän. Kristustajunta tulee juuri tuommoisena, ja kun ihminen kuin ohimennen tekee vanhan Kristussyntymäkokemuksen, hän näkee ainakin yhden vieraan personallisuuden, joka on hänen omansa, mutta vaikka useampiakin. Pääkohta on Kristuskokemuksessa, että ihminen tuntee itsensä yhdeksi toisten kanssa ja tuntee, näkee ja tietää toiset oman itsensä ilmennyksinä. Se on psykologinen painopiste ja keskuskohta tuossa Kristuskokemuksessa. Ensimmäisen kerran Kristuksen syntyminen tapahtuu kuin evankeliumissa, mutta sitten sen perästä ihminen aivan varmasti näkee, että toiset ihmiset ovat

häntä itseään, tai toisin sanoen, että Kristus hänessä kuuluu toisillekin. Hän ihmettelee enemmän sitä, että kuinka he eivät tiedä, että Vapahtaja on kaikkien heidän oma. ”Vapahtaja on minussa, mutta Vapahtajan pitäisi olla sinussakin.“ Ja ihminen katselee ja näkee, että esteenä on se ja se. Hän näkee ihmisen sielulliset heikkoudet, viat j.n.e., jotka estävät Kristusta hänessä syntymästä ja hänessä elämästä. Sen ihminen näkee ja tottuu semmoisiin ajatuksiin ja semmoiseen elämään, että hän näkee toisissa heidän vikansa. Ei heidän vikansa sillä tavalla kuin jokapäiväiset ihmiset näkevät toisissa, mutta ne heikkoudet, jotka estävät heitä ottamasta vastaan Kristusta. Hän näkee, mutta hänen huulensa ovat sinetöidyt. Hän ei voi sanoa: kuule, semmoiset ja semmoiset viat estävät sinua, – sentähden, että ihmisen täytyy avata omat silmänsä. Jos hän sanoisi jotain toiselle, olisi niin epäviisas, että hän toisen rukouksesta ja pyynnöstä sanoisi, niin toinen hämmästyisi niin kauheasti, niin kauheasti, että mikä siitä olisikaan seurauksena. Sillä ihminen ei aavista ennen kuin se tulee hänen eteensä, mikä estää häntä ottamasta Kristusta vastaan. Me luomme kaikenmoisia fantasioita omista hyveistämme ja vioistamme. Emme tiedä ennen kuin kokemuksesta saamme nähdä sen. Kuka ties ei meidän heikkoutemme — — — — Kristus voi syntyä tallissa, keskellä eläintä. Ehkä joku semmoinen hyve, josta luulemme, että tämä kelpaa Jumalalle, on esteenä. Meidän täytyy se kokea ja nähdä. Ainahan totuudenetsijät helpommin löytävät heikkoudet, viat, paheet, synnit j.n.e. Ne pilkistävät meidän silmiimme ja ajattellemme: niistä sentään pitää päästä. Kun oikein tutkimme itseämme, ollaksemme parempien ihmisten kesken, meidän pitäisi olla vanhuskaita, siveellisiä ihmisiä, etteivät ihmiset nauraisi ja pilkkaisi. Mutta meidän täytyy muistaa: kukaties Kristus arvioi juuri toisella tavalla meitä. Ehkä pieninkin ajatus, että minun pitäisi olla mallikelpoinen

toistenkin silmissä, että täytyisi herättää kunnioitusta ja rakkautta toisissa, tekee sen, että en kelpaa, kun minulla on semmoinen kunnianhimo. Se on kyllä jalo kunnianhimo, mutta epäjalo sitävarten, että sydämessä kuiskaa joku: sitävarten, että toiset voisivat pitää ja kunnioittaa minua. Siinähan on silloin jotain itsekästä, personallista mukana. En minä ole maailmaan luotu, kelvatakseni toisille epätäydellisille, vaan kelvatakseni täydellisille. Silloin ehkä voin kelvata ja jumala auttaa minua. – Jos ihminen nyt on ennen kokenut, niin hän käy nopeammin lävitse vanhat kokemukset, ja ne ottavat toisenlaisen muodon, hieman lyhyemmän jollain tavalla – yhdellä yhdellä tavalla ja toisella toisella tavalla.

Sitten, kun luumme evankeliumeja, huomaamme, että Jeesuksen syntymän jälkeen seuraava suurempi tapaus, josta kerrotaan evankeliumissa, on hänen kasteensa. Johannes Kastaja kastaa hänet.

Pikakirj. Reino Kuosma

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Kristus meissä*, 1951.